

Evankeliumi, Joh. 15: 1–10

Jeesus sanoo:

»Minä olen tosi viinipuu, ja Isäni on viinitarhuri. Hän leikkaa minusta pois jokaisen oksan, joka ei tuota hedelmää, mutta jokaisen hedelmää tuottavan oksan hän puhdistaa liioista versoista, jotta se tuottaisi hedelmää entistä enemmän. Te olette jo puhtaat, sillä se sana, jonka olen teille puhunut, on puhdistanut teidät. Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Eihän oksa pysty tuottamaan hedelmää, ellei se pysy puussa, ja samoin ette pysty tekään, ellette pysy minussa.

Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, tuottaa paljon hedelmää. Ilman minua te ette saa aikaan mitään. Joka ei pysy minussa, on kuin irronnut oksa: se heitetään pois, ja se kuivuu. Kuivat oksat kerätään ja viskataan tuleen, ja ne palavat poroksi.

Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, voitte pyytää mitä ikinä haluatte, ja te saatte sen. Siinä minun Isäni kirkkaus tulee julki, että te tuotatte runsaasti hedelmää ja niin osoitatte olevanne opetuslapsiani. Niin kuin Isä on rakastanut minua, niin olen minä rakastanut teitä. Pysykää minun rakkaudessa. Jos noudatatte käskyjäni, te pysytte minun rakkaudessa, niin kuin minä olen noudattanut Isäni käskyjä ja pysyn hänen rakkaudessaan.»

Meditatiivinen saarna Pyhän Kolminaisuuden päivänä 11.6.2017

Lähden metsään kävelemään. Ei ole kiire minnekään, ja se tuntuu hyvältä. Pieni tihkusadekaan ei haittaa. Minulla on lämpimästi päällä.

Polku on selkeä. Tästä ovat ihmiset kulkeneet jo pitkään. En tunne tätä metsää, joten tuntuu turvalliselta kulkea valmiiksi tallattuja polkuja.

Yleensä kuljen reippaasti, mutta nyt on mukavaa mennä rauhassa. Katselen ja kuuntelen. Hiljaista on, mutta ei äänetöntä. Ihmettelen lintujen laulua. Miten niin monta erilaista laulutapaa voi kuulostaa noin hyvältä yhdessä?

Polulla kulkiessani minulle tulee hassu ajatus mieleen. Miltä täällä kuusien, mäntyjen ja lukuisten lehtipuiden keskellä näyttäisi viinipuu? Luin aamulla Raamattua, ja siinä puhuttiin viinipuusta.

Se on vähän omituinen sana. Eihän sellaista ole kuin viinipuu. Viinirypäleet kasvavat köynnöksessä. Ajatus viiniköynnöksestä täällä supisuomalaisessa metsässä hymyilyttää minua. Mahtaisi olla iloinen yllätys marjastajalle, jos ei tarvitsisi olla poimiessa kyykyssä.

Polku johdattaa minut kalliolle, josta on kauniit näkymät metsään ja järvelle. Pysähdyn ihmettelemään ympärilläni olevan vihreän eri sävyjä. Uskomatonta. Täällä ei ole pelkästään vihreää, vaan kirkkaanvihreää, hennonvihreää, tummanvihreää ja lukemattomia muita sävyjä. Miten vehreyden ylenpalttisuutta!

Ihmeellisellä tavalla sinä, Jumala, pidät ihmislapsesta huolta. Minusta tuntuu, että saan katsella sinua, kun katselen kättesi töitä. Ehkä Lähi-idässä ihmiset muistavat elämän alkuperän, kun katsovat vihreää viiniköynnöstä, jonka oksat täyttyvät herkullisista viinirypäleistä. Luojani, kiitos näkökyvystä ja tästä uskomattoman kauniista luonnosta! Sinä et kitsastele, sinähän suorastaan tuhlaat. Herrani, oliko se rumasti ajateltu, että sinä tuhlaat? Tarkoitin vain, että tällä runsaudella muistutat minua olemuksestasi. Sinä et säästele hyvyttäsi etkä rakkauttasi. Osoitat niitä ylitsevuotavasti.

Ajatusteni siivittämänä olen kulkenut jo syvälle metsään. Ympärilläni on valtavia, vanhoja kuusia. Pysähdyn. Huomaan erikoisen kuusen. Se on paljolti jäkälän peitossa. Jäkälä saa sen näyttämään kauempaa katsottuna ikivanhalta – suorastaan pystyyn kuolleelta. Menen lähemmäs. Tarkastelen yhtä sen oksista. Siinä on paitsi jäkälää niin myös heleän vihreät tuoreet kerkät. Vanhaa ja tuoretta rinnakkain.

Miten ne sopivat samaan oksaan? --- *"...jokaisen hedelmää tuottavan oksan hän puhdistaa liioista versoista, jotta se tuottaisi hedelmää entistä enemmän."* (Joh.15:2)

Katselen oksaa hämmentyneenä. Herrani, olenko minäkin vanha oksa, josta sinä voit luoda jotakin uutta ja hyvää? Jumalani, osoita minulle, mitkä ovat niitä liikoja versoja minussa? --- Mitä tahdot minussa puhdistaa, että vahvistuisin?

musiikki, Janne soittaa

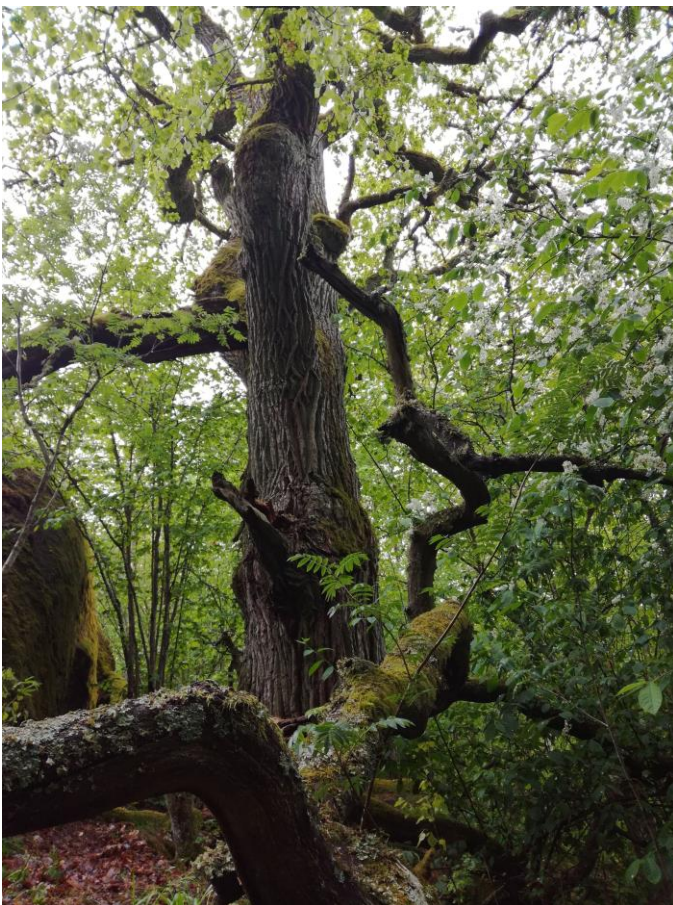

Jatkan matkaani polkua pitkin. Selkeä kuusikko vaihtuu monimuotoiseksi metsäksi. Täällähän on runsaasti lehtipuita! Kaikkia en edes tunnista. Ei haittaa, kauniita ovat. Katselen ympärilläni: vanhoja puita on paljon. Kuulen, miten tuulenvire kahisuttaa lehtiä. Tuuli ei tunnu kylmältä eikä pyöräytä hiuksia silmille. Herra, tuulen huminassa lähestyit kerran profeetta Eliaa. Olethan minunkin kanssani tässä lempeässä hiljaisuudessa?

Pysähdyn suuren, maassa makaavan oksan kohdalle. Se on joskus kauan sitten irronnut jykevistä rungosta. Viereisen puun rungosta näyttää kasvavan oksia vähän joka suuntaan. Mutta irronneessa oksassa ei ole enää elämää. Sen päällä kasvaa jäkälää ja sammalta. Ympärillä kaartuu nuoria pihlajantaimia. Jonain päivänä pihlajat ovat niin isoja, että kulkijan katse kiinnittyy niihin eikä vieressä lahoavaan paksuun oksaan.

"...irronnut oksa: se heitetään pois, ja se kuivuu." (Joh.15:6) Rakas Jumala, jos olisin puu, kertoisin sinulle, että välillä minusta on irronnut oksia, vaikka en olisi tahtonut. Ne ovat katkenneet myrskyjen pauhatessa ja salamoiden lyödessä. Se on tehnyt kipeää. Joskus oksia on irronnut liian monta kerrallaan. Olen tuntenut itseni paljaaksi ja suojaattomaksi. Ihme, että olen selvinnyt. Ehkä niiden oksien piti katketa. Aina en ymmärrä, en hyväksy tai löydä selitystä. Mutta kiitos sinulle siitä, että runko on vielä pystyssä – elossa. Pysähdyn hiljaisuudessa sen äärelle, miten Sinä olet yhä uudelleen virvoittanut minut. *"Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään paha, sillä sinä olet minun kanssani."* (Ps.23:4)

hiljaisuus

Olen vaellellut metsässä ilman selkeää päämäärää. Kääntynyt risteävillä poluilla sinne minne nenä näyttää. Nyt suuntaan askeleeni määrätietoisesti. Tahdon vetten äärelle. Matkaa on enemmän kuin osasin kallion laelta arvella. Alan kävellä reippaammin. En kuitenkaan niin ripeästi, että joutuisin kiinnittämään kaiken huomioni polun muhkuroihin, etten kompastu. Tahdon kyetä pohdiskelemaan kävellessäni. Mielessäni risteilevät ajatukset kuolleista oksista ja tuoreista, uusista aluista. Matka taittuu kuin huomaamatta. En enää pysähtele ennen rantaa. Siinä se pian on: tyypillinen suomalainen järven ranta, kallioinen ja puiden reunustama.

Kokeilen kalliota kädelläni: sammal on vielä märkää sateen jäljiltä. Ei kannata istua. Seison ja ihailen vieressä kasvavaa mäntyä. Miten viisaasti se on kasvattanut kaikki oksansa eteläpuolelle! *"Siinä minun Isäni kirkkaus tulee julki, että te tuotatte runsaasti hedelmää ja niin osoitatte olevanne opetuslapsiani."* (Joh.15:9). Kirkkautta, valoa kohti mäntykin kurottaa. Se seisoo tukevasti virvoittavan veden äärellä. Se tietää, missä suunnassa on elämän lähde ja valo.

Rukoilen männyn vierellä. Luojamme, kaiken elämän antaja. Ihmettelen rakkauttasi ja hyvyyttäsi kaikkia luotujasi kohtaan. Sinä suot elämän ja kasvun runsaana sielläkin, mikä hetki sitten näytti kuolleelta. Sinä teet ihmeitäsi ympärilläni, ja uskallan toivoa, että minussakin. Anna Poikasi armon valon paistaa sydämeeni. Anna Pyhän Henkesi virvoittaa mieleni ja sieluni. Herra, luo minussa uutta.

Kunnia ja ylistys Sinulle, maan ja taivaan herra. Aamen.

musiikki, Janne soittaa